

Dobosi Bea

VÖRÖS

2017-06-09 | NOVELLA

Anyám kérte, hogy Évának szólítsam. Azt mondta, így nem érzi olyan öregnek magát. Kezdetben nehezen jött a számra. Főleg az érintette rosszul, ha az osztálytársaim előtt hibáztam. Ingerülten, később csüggedten nézett rám. Szerettem volna a kedvében járni. Fürdés után végighúztam nyirkos tenyeremet a párás tükrön, és figyeltem elmosódott képmásom tátogását. Nem tudom, mikor vált természetessé.

szerezném hinni

Felpakolom a szalagra a négy zsugor szénsavas üdítőt, a macskakaját és a hét mécses. A pénztáros tájszólása faragatlannak hat. Emlékszem, hogy Éva kedvenc száma a hetes volt. Szeretném hinni, hogy csak nekem árulta el. Meglocsoltuk a paprikát és a paradicsomot, a garázs előtti betonon tócsákban állt a víz, mi meg kapirgáltuk a lábszárunkra felverődött, rászáradt sarat.

A macskát bezárva tartom abban a szobában, ahol Éva lakott. A bozontos szakállú szeretője hozta magával, és Éva az első perctől imádta. Vizeletének szúrós szaga beette magát a ruháinkba, vörös szőre megtapadt a lakástextíliákon. Gyakran álmodom, hogy kiszökik. Megbújik a bútorok mögött, hátát meggörbíti, karmát kimereszti, szeme villog a sötétben.

A szobaajtó rücskös üvegét nem lehet rendesen letakarítani. Az ablaktisztító habosan megült a dudorok között, amikor Éva ráfújta. Hasztalanul húzogatta a rongyot, az erőlködéstől kirajzolódtak kézfejen a csontok. Nem szerettem csalódottnak látni.

Sosem értettem, miért fordít ekkora gondot a rücskös üvegre, mert egyébként nem volt házias. A mosatlan edény gyakran halmokban állt a konyhaasztalon, és ha elfogytak a tiszta bugyik, kiszedtük a használtakat a szennyesből. Amikor megelégettem, a gyékénykosárból a fürdőszoba kövére borítottam és szétválogattam a ruháinkat. Nem tette szóvá, hogy akkor is külön mosom az alsóneműit, ha félig sem töltik meg a dobot.

nem tud meglenni nélkülük

Gyakran láttam Évát védtelennek.

Roszkedve okát sosem firtattam, mert féltem, hogy miattam szomorú. Amióta az eszemet tudom, voltak szeretői.

Természetesnek vettem, hogy nem tud meglenni nélkülük. Amikor különösen gyámoltalan volt, a bozontos szakállú odaadóan gondoskodott róla. Felaprította a tányérján az ételt és megmosta a haját a mosdókagylóban. Elszaladt a boltba tamponért.

Becipelem a szatyrokat a lakásba. Megmagyarázhatatlan okból Éva fehér lakktáskáját a fogason hagytam. A sárga esernyővel együtt vette, pedig sosem volt pénze. A fehér lakktáska azonnal szembetűnik, mégsem azt látom meg először, hanem a jogosítványát a cipőszekrény tetején. Nem hagy nyugodni a kérdés, mikor tette oda.

Egyszer azt mondta, nehezebb esik megosztania velem a gondolatait. Közben a jobb füle mögötti tincset a mutatóujjára csavarta. A haja olyan vörös és sprőd volt, mint a macska szőre. Esténként a bozontos szakállú combjára hajtotta a fejét, és haja a férfi egész ágyékát betakarta. Miután besötétedett, nem kapcsoltak villanyt. A tévéképernyő fényénél vacsoráztak, és ledobták zoknijukat a kanapé elé. Szinte azonnal meghallottam a heverő ütemes döngését, amint becsukták a rücskös üvegű ajtót. Éva csak egyszer kérdezte, nem zavarnak-e az éjszakai zajok.

A mécsesek üvege össze-összekoccan, ahogy katonás sorba állítom őket a mosogató alatti szekrényben. A préselt bútorlapon szabálytalan alakú koszfoltok, a falban gurgulázik egy cső. A hűtőn a mágnesek olyan helyeket ábrázolnak, ahol sohasem jártunk.

Évát megijesztette az idő múlása. Minden évben sírós hangon jelentette be, hogy megint egy nappal több szabadság jár neki. Néha rajtakaptam, hogy lopva az arcát nézi a fürdőszobatükörben, az ablaküvegekben, a szekrényajtó lakkozott lapjában. Amikor panaszkodott, elfordítottam a fejemet. Nem akartam osztozni a félelmében.

Sosem felejttem el, milyen iszonyat ült ki az arcára, amikor felfedezett a kézfejen egy májfoltot. Folyton dörzsölgette, mintha levakarhatná. Az öregedés jele, mondta. Akkor tudtam a legnehezebben megbocsátani neki, amikor igaza volt.

Annyira félt a ráktól, hogy többet tapogatta a mellét, mint a szeretői. Minden gyanakvásra adott okot: egy ideig a szokottnál erősebben hullott a haja, máskor az egyik oldalon gyorsabban nőtt. Aztán a két melle önálló életre kelt. Nem egyformán mozogtak, amikor felemelte a karját a tükör előtt.

Miután kivágták a csomót, nagyon csendes lett. Egyszer bizalmasan a fülembe súgta, hogy vizsgáljam meg magamat, mert „hajlamosak vagyunk rá”. Nem akartam, hogy a daganata közös ügyünk legyen.

mértani pontosságú párhuzamosok

Az ezüstszínű tálba kanalazom a macskakaját, nyálkásan csúsznak egymásra a vörösen fénylő húsrögök. A konyhaasztalon egy ujjlenyomatot pohár alján néhány csepp szénsavas

üdítő, a használt kés pengéjére mértani pontosságú párhuzamosokat rajzolnak a vajcsíkok. A macska életét halk neszek kísérik a szobaajtó mögött.

A bozontos szakállú nem költözött el rögtön Éva halála után. Összehúzott szemmel méregetett a konyhaasztalnál, karba font kézzel támaszkodott az ajtófélfáknak. Amikor esténként áthúztam a fejemen a pólót, láttam elsuhanni árnyát a résnyire nyitott fürdőszobaajtó előtt. Elég volt rágondolnom, és az orromban éreztem szakállaszagát.

Csupasz felsőtesttel álltam a padlóösszefolyó fölött, amikor benyitott. A két lábfejem között a rácson vörös hajszálak akadtak fenn. A víz zubogva ömlött a kék csempére, a fürkéből kicsapott a gőz. A mosdókagylóra támaszkodtam, és belenéztem a párás tükörbe. Tudtam, hogy a grimasztól megcsúnyul az arcom és kilátszik a fogínyem. Haragudtam Évára, amiért itt hagyott minket egymásnak.

Másnap a bozontos szakállú belegyömöszölte a holmiját a kék utazótáskába. Az ajtónak dőlve figyeltem, az üveg rücskei belenyomódtak meztelen karomba. A cipzárt nem húzta be, kilógott a pulóvere ujja. Nem köszönt el, én mégis félrehúztam a függönyt a konyhaablakon, és integettem. Megvigasztalt a tudat, hogy nem látja.

Utána egy darabig a régi heverőn ültem. Hagytam, hogy a macska az ölembe másszon, hideg ujjakkal vörös szőrébe túrtam a két füle között. Úgy cirógattam álomba, ahogy a bozontos szakállú Évát a tévé előtt. Lábujjhegyen osontam ki, mintha alvó gyereket hagynék ott. Kulcsra zártam az ajtót.

A macska hetekig kaparta a parkettát, keservesen nyávogott. Éjszakánként félálomban csecsemősírásnak hallottam a hangját. Egyik napról a másikra hagyott fel vele. Mintha megértett volna valamit. A bozontos szakállú csak egy volt Éva szeretőinek sorában.

A macska életritmusa szigorúan meghatározza, mikor mit kell tennem. Keskeny szeme mohón villan, amikor kinyitom az ajtót és lerakom a tálat a küszöb elé. Még a zárnyelv kattanása előtt ráveti magát. A rücskös üvegen át vörhenyes foltnak látom, ahogy dühödten fal.

évről évre több kosz

Gyakran hagyok jeleket Éva sírján. Keresztbe fektetek egy virágot a sírkövön vagy csálén állítom az öntözőkannát a kereszt mögé. Percekig próbálom eszembe vésni a látványt. Ha a bozontos szakállú kijár, könnyen elárulhatja magát. Elég, ha megigazítja a kannát vagy vázába dugja a virágot. A sírkő rücskeiben évről évre több kosz tapad meg, egyébként nem változik semmi.

Kíváncsi vagyok, a bozontos szakállú telefonszámában van-e hetes. Talán, ha eleget gondolkodom ezen, kitalálom. Felhívom és sokáig nem szólalok meg. Elégtétel volna elbizonytalanodó hallózása. Kérdésekre nem válaszolok és nem köszönök el, mielőtt megszakítom a hívást.

Mozdulatlanul állok a szobaajtó előtt, amíg a macska zabál. Tenyeremet a combomra szorítom, hallgatom, ahogy meg-megtaszítja a tálat a kopott parkettán. Szerencsétlen napokon nekilöki az ajtónak, és muszáj belépnem érte. Miután elhálnak a zajok, várok még néhány percet. Amikor benyitok, a régi heverőről néz rám. Tiszta szívemből gyűlölöm.

kép | shutterstock.com